

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

Th. Boeck.

Fjeld

bonden.

V box 12:347

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 200

mm

Dass, Petter

En morsom Bise

eller

Neder Dahses Rimsang.

1. Fjeldbyggen agter paa Tiden, om Vinteren naar Dagen er liden, tar han Or paa Nakkén i Bakken, hen i dyben Sne, op til Lænderne finder sig et Træ, kroget til at se, Hugger deraf Meier, som pleier, bruges under Slæder paa Veier.
2. Serring og Ottering lange, Klarer og Dskarer mange, ved han vel at lage, og mage, Tofte, Tilje, Pligt, Mast og andet Sligt, som er brugeligt, i Silender stegt, sælger dem til Smeder, velfæder, bliver betalt med Fiskeri paa Tølen.
3. Anden Slags Skovhugst og vanter, Rigdom som Græs deraf santer, samler sine Punge vel tunge, er den Redning ret, som sig selv ei mæt, gad aldrig en ødt, er kun for slet, gaar udi en Kofte, til ofte som ei skjuler Lænd eller Hofte.
4. De Bønder som bor hen i Fjelde, have herlige Jorde, Eng og grønne Volde, blandt kolde, Frugtbart Kornland, som dog nære kan rundelig sin Mand, higer for et Span, Ved dog for tvende ja trende, føder Kvæg og Faar uden Ende.
5. Amund og Gudmund hans Grande, boede paa en Gaard hedte Sande, disse to paa Leie mon eie hver af dem et Puud, trætte dog hver Stund om sin Jord og Grund, ret som Kat og Hund skjændes, bandes, lives og rives, hvor af stor Værgrelse gives.
6. Amund og Gudmund i Nette, Stevnes for Leivol-dens Trætte, ingen af dem mødte, men hødte, Stevningsfal-dens Bod, hød sig forlige Vo, og svor, om Liv og Blod, at de skulde blive, tilfulde evig gode Venner og hulde.
7. Men Dagen derefter sig hendte, at Amunds Dre han rendte, ind paa Gudmunds Enge, lidt længe strax var Koen solgt, Dævelens Hus blev holdt, der kom i hans Sjolt, Gudmund vred og stolt, han slog sin gode Grande, for Pande, Blodet ham til Mærke mon stande.
8. Den Sag angribes til Thinge, han Gudmund i fra Jorden maa springe, Drnetunger otte, han maatte, give ud for Blod, tretten Mærker god det var Slags Bod, Fogden siden Lod, hannem strengeligen tilfise, Ager, Eng og Jord til at vige.

9. Lod ham og derhos befale, Bøderne strax at betale, og sig dertil stikke, hvis ikke, da Burdering sler, inden Dage tre, saa sit Gudmund se hvor han tog hans Fæ, det var den Betaling som han Gudmund sit for sin modbillige For-handling.

10. Men selv var han Halvor i Nase, stamlans har har paa Baase, Kvien ung og Dren fuldvoren, Kalben fed og stor, som kom til isfor, sætter han paa For, indtil Græs-sel groer, slægter og desuden Gjældstuden, tager en Rigsda-ler for Huden.

11. Han Halvor saar Studen for Stalden, Halfri hun rører i Dalen gjører Pølser hede, vel feda af det Dre-blod, Gryn hun dertil lod, Tarm med Talg begro, til Ramul var god, Bederer siden Puger for Buger, Had vel Pølse ti Gange om Ugen.

12. Men om Pølsen den bliver da blandet, med uoget som er udaf andet, at forstaa den Kummer, som kommer, udaf Bomben kringt, stærk for med en Pint, Ad du det kuns blindi, tag det frydeligt ind, thi hvad som ei dit Die, ser noie, kan du uden Harne fordøie.

13. Han Halvor er en Mand, velbeholden staudanes har han paa Stalden, Folen rask od Heste de bedste som i Landet er samt en blak Mær, vel en Daler værd, og en Skilling nær hun er med Alder plaget og bedaget, derfor bliver hun slaget paa Nakkén.

14. Hesteu vel stod under Hoven, spændes om Vaaren for Plogen, men om Winterdage, maa drage, tunge Sommer-Stok, Bord og Dæler nok, Kvinden ved sin Nok, Spinder Traa paa Snælden, ved Vælden, til det liden langt ud paa Kvelden.

15. Og Halfri hun skulde helt du stue i hendes Hel-ligdagslue, naar hun til Kirke, mon lakke med sine runde Sko, da skal du mig tro, hun er ingen Saa, til en Dans at gaa, da har hun Fodder rappe vel knappe ligesom en Ko paa en Strappe.

16. Hun Halfri sin Ko lader melke, Bunken hun sæt-ter paa Bjelke, selv gaar hun i Fjose med Tøse, deler Straaet ud til sine Faar og Stud, til sit Dg og Stud, siler gjennem Klud, mens staa hendes Blikke og snikke, Mælk af Bunken til den strax sprækker.

17. Halfri sit Smør lader kjerne, men Nømmen bort-sjal hendes Tjener, bar den hen i Enge til Dreng, som var hendes Ven, der for Nømmen hen, saa gif til med den Halfri stod igjen, kræsen over saadant Drengvæsen stod som hun var slagen paa Næsen.

18. Som det da lakka paa Kvelden, ind kom Fru Guro med Fælden, Fældens Haar var lange, og mange, fremment Rytteri og Fribytteri, gif paa Væver ti, de rider ei paa Sale, de Karle, men min Nyg fit det at betale.

16. Som leg saa Dagen fremlyste, da bød jeg Farvel i Huse, Guro bad mig tøve, man prøve, Faa den Stam det gjør, ikke jeg det tør, kjender i Jers Slør, gif det i Jers Farme med Harme, Stod indstyrt med Ild og med Varme.

20. Men kommer du engang til Fuse, da finder du Husbond i Huse, Han Harald med et Die, den høie; „det er ret en Kalb“, haver Sønnen tolv, Gangen paa sit Gulv, Antor, Heptor, Nols, Sylnar, Ganger, Beremynt, Auen og Snebynt, Ganger, Gregus, Olaf og Trebynt.

21. Disse paa Veileri rendte, Jenterne dem vel kjendte, naar de samles sammen, hvad Gammen og hvad Reisespil, da blev lavet til, jeg vil tie stil, som en Mus saa snil, kunde Høstfald og Stakke, Snakke, saa Gudbedre Tøsenes Nakke.

22. Naret sine Maaneder fylder, Gud sloge vore Tøser med Bylder, Skjørtet tog at kortes, udvortes, en i Vesten for, Anden hen i Nor med sin Flaske stor, som var smaa i Fjor, de blev gjort til Ammer, de Dammer, ikke udi Tugt men i Kammers.

23. Pigerne vare besvoren, dømt de blev efter Loven, ser Rigsdalers Brøde at Bøde, men hver Dreng udgav tolv Rigsdaler Straf, Dansen uden Straf, sorgfuld af det havt Haralds Penge sprunget, og hans Punge, blev dog siden ikke saa tunge.

24. Men han Pepepa, Tojosa, samt Dannemand, D-lolla, Fogder og Præster til Gjæster ind i deres Hus, de gjør mangt et Mus, skjenker og Rønus af sin Bondefnus, Næseborerens julde, saa skulde samme Skik vore Kvinder og hulde.

25. Konernes Næseborers Porte, blev derfor deilig og sorte, ligesom Skorstene saa rene, Hjerte og vakre Snud, o du lede Krud, er din Tobakstud, ei snart tømnet ud, bruger du den længe, for Penge kommer du vel engang til at trænge.

26. Men Slutningen denne skal blive, Herregud Kornet ds give, Snus og Tobakstuden, for uden, du nok være kan, Gud signe Strand og Mand, og oplad din Haand, at den stakkels Bonde, han kunde, nyde din Velsignelse runde.